

dem i Finantskassen, og det kunde vel være et Spørgsmaal, om dog ikke denne Frihed til at kunne benytte disse Midler paa den Maade, hvorved vedkommende Beskyttelse troer, at Dismedet med dem bedst naaes, turde være at fortrække for en Bestemmelse, hvorved man berøver Sparekasserne den Rettighed, de nu have, til at kunne indbetale deres Midler i Finantskassen. Jeg har allerede bemærket, at Udvalget, hvad Sagens Realitet angaaer, hvad der jo ogsaa almindeligt har gjort sig gjældende i Forsamlingen, ikke kan andet end tilraade, naar de finantstille Hensyn tillade det, at en saadan Forandring finder Sted som den, hvorom her er Tale. Naar den ærede Forslagsstiller har bemærket, at det var visseligt, at Sparekasserne kunde virke i en dobbelt Retning, kan man deri vist være aldeles enig med ham; men jeg troer dog, at man maa sætte det Formaal øverst og først, at deres Midler anbringes saaledes, at der kan være en fuldkommen betryggende Sikkerhed tilstede for alle Vedkommende, som benytte Sparekasserne, og at det derfor ogsaa maa vel og nøie overveies, om og hvorvidt en saadan Forandring kan ansees at være saa absolut fornøden, som man har villet antage. Det er, som sagt, kun Hensynet til Finantserne, der i denne Sag meest kommer i Betragtning, og derom har den høitagtede Finantsminister allerede oplyst den ærede Forsamling. Jeg skjønner heller ikke rettere, end at man, hvis man nu vil vedtage en saadan Bestemmelse som den, Endringsforslaget gaaer ud paa, derved kommer til at foranledige, at Finantserne muligens i næste Finantsaar kunne komme til at udbetale et temmelig betydeligt Beløb, hvorpaa der under Finantslovens Af-

fattelse ikke har været gjort Regning. Der som en saadan Bemyndigelse blev negtet Finantsministeren, og som Følge deraf ingen af Sparekasserne paa denne Maade kunde indbetale i Finantskassen de Penge, der indkom i dem, vilde den naturlige Følge deraf være, at de maatte, saasnart Penge indkom, søge at gjøre dem frugtbringende paa anden Maade; men det vilde atter have til Følge, at Sparekasserne, naar der fordreides Udbetalinger, da maatte henvende sig til Finantserne for at faae de Penge udbetalt, som de havde indstaaende der. Hvor stort eller lidet dette Beløb kunde blive, som der saaledes kunde gjøres Krav paa hos Finantserne, er vanskeligt at bestemme; men det kan dog vist blive temmelig betydeligt, maaskee ogsaa mindre, men det forekommer mig dog altid meget misligt for Thinget, at tage en Bestemmelse som den nærværende, saalænge der ikke i Finantsloven er taget Hensyn til en saadan Udgift for Finantserne. Det er disse Grunde, som have foranlediget Udvalget til ikke at kunne tiltræde det Endringsforslag, som er fremkommet. Naar derimod, som det er at haabe og vente, den høitærede Finantsminister efter de vistnok vægtige Grunde, der her have gjort sig gjældende, for at en Forandring træffes med disse Midler, maaskee, som jeg ogsaa haaber, allerede ved næste Finantslov kunde tage Hensyn dertil, formener jeg, at det først vil være den rette Tid til at henlede Opmærksomheden paa at gjøre nogen Forandring i de Bestemmelser, som nu ere gjældende, saavel for disse Midler, som for de øvrige Midler, hvorom der er Tale under den svævende Statsgjæld.